

at Finansudvalget havde været nede at undersøge Forholdene i Sønderjylland.

Naar man nu raaber paa Sparsommelighed, saa kan vi snart blive enige om, at vi har uendelig meget her i Danmark, der kan spares paa. Jeg tror egentlig, Vanskeligheden i Fremtiden vil blive den, om vi kan blive enige om de Punkter, hvorpaa der kan spares. Det lod til, efter Venstres Ordførers Udtalelser, at vi kunde blive enige om at spare meget paa de militære Udgifter. Jeg mener nu alt, men meget er jo et godt Stykke hen ad Vejen, saa det er muligt, vi dér kan finde et Omraade, hvor vi kan naa til betydelige Indskrænkninger. Men naar Kongen nu mødte her og i sin Trontale bebudede Sparsommelighed, maa jeg sige, det gjorde et underligt Indtryk, da vi saa ham forlade Rigsdagen. Ved Opstillingen ude i Slotsgaarden var det ganske sikkert ikke Sparsommelighed, der gjorde sig gældende; hele den store Stab af Gardister paa den ene Side og Husarer, flot udhalede, paa den anden, som Kongen gik rundt og hilste paa, vidner heller ikke om Sparsommelighed. Jeg husker fra Militærkommissionen, at vi, da der var Tale om Indskrænkning af det Mandskab, der skulde indkaldes i Sommer, fra Socialdemokratiets Side foreslog, at der skulde spares paa Garderne; men da blev der sagt: Det er umuligt, vi maa beholde Garderne i fuld Udstrækning. Nu er der ingen, som vil paastaa, at Kongen til sin Sikkerhed behøver en saa kolossal Stab af Soldater; den tjener altsaa kun til Honor. Men saa synes jeg, at naar Kongen holder en Trontale, hvori han formaner os til Sparsommelighed, vilde nogen Sparsommelighed i Retning af den kolossalt kostbare Historie, som det er at opretholde et Garderkorps, være paa sin Plads, og jeg tror, at hvis Kongen vilde gaa foran med et godt Eksempel, afskaffede han Gardister og Husarer. Men i Stedet for at mærke noget til Sparsommelighed dér, faar man nu at vide, at en Arbejder, der efter det ærede Medlem Hr. Brorsens Mening tjener rigelig meget, skal begynde at spare. Lad dem, der giver Formaning om at spare, lad Kongen begynde; Kongen har sikkert, naar alt kommer til alt, flere Omraader, hvor han kan spare, end en Arbejder mellem 16 og 25 Aar. Jeg tror, man passende kunde begynde paa de Steder. At begynde dér, hvor det er allervanskeligst at spare, tror jeg ikke, der er nogen særlig Grund til.

Derimod har vi alle været enige i det, som Finansministeren understregede stærkt

if sin Tale, at det, det kommer an paa, er Arbejdet, Produktionen; at der bliver fremstillet saa meget som muligt, saa at der kan blive rigeligt til Eksport. Ogsaa vi forstaa, at det maa være Arbejdet og Arbejdet alene, der kommer til at raade Bod paa alle de Ulykker og den Fortræd, Krigen har forvoldt. Jeg tror ogsaa, vi har udmærkede Udsigter til at kunne naa noget stort i saa Henseende, fordi Danmark har en dygtig og flittig Arbejderstand. Jeg ved nok, at dette ikke anerkendes fra alle Sider, at man, bare man ser en Arbejder gøre en Pause under sit Arbejde, er tilbøjelig til at fremstille de danske Arbejdere som en Samling Driverter. Jeg saa netop i Gaar et Telegram fra England, og da jeg saa det, syntes jeg, at jeg kunde kende vore egne — hvad skal jeg kalde dem — Patrioter. Har man nogen Sinde i et Land set Arbejdsgivere hævde, at Arbejderklassen i deres Land var dygtig og flittig? Har man nogen Sinde set en Overklasse yde Arbejderne denne Anerkendelse? Nej, ingen Steder! Nu har man her i Danmark faaet at vide, at her skal bestilles noget — man kan godt gaa med til 8 Timers Arbejdsdag, skønt det synes at være med nogen Betænkelighed, men saa skal der bestilles noget. Og saa siger man: Kom til England, dér har man Fagforeninger, som ikke er socialistiske, og dér har man Arbejdere, som kan bestille noget, derfor har England kunnet konkurrere andre Lande ud. Men i dette flittige England har nu Kulminearbejderne gjort Strejke, og saa kommer der et Telegram, der siger, at den engelske Minearbejder kun bestiller $\frac{1}{3}$ af, hvad en Arbejder i Amerika bestiller. Nu strejker nemlig den engelske Arbejder, og saa siger man, at i Amerika bestiller Arbejderne tre Gange saa meget. Naar der nu kommer en Konflikt i Amerika, saa fortæller de amerikanske Arbejdsgivere, at den amerikanske Arbejder kun bestiller $\frac{1}{3}$ af, hvad en Arbejder f. Eks. i Frankrig bestiller; og det skulde ikke undre mig, om man derefter i Frankrig pegede paa Danmark og sagde, at her er Arbejderklassen flittig. Saa har man Kredsen sluttet.

Forholdet er imidlertid det, at vi gennem de Arbejdere, som har været i Udlandet, ved, at herhjemme har vi dygtige og flittige og paapasselige Arbejdere, og naar man giver dem gode Kaar, saa at de kan føle sig tilfredsstillede og glade ved deres Arbejde, vil det blive muligt at give Danmark en saadan Stilling, at vi alle kan komme til at leve under udmærkede og lykkelige Tilstande.